

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Aioanei, Constantin; Troncotă, Cristian
TRĂDAREA SE CUIBĂRISE DE MULT ÎN DSS/ Con-
stantin Aioanei; Cristian Troncotă – București: Paul Editions,
2022

ISBN vol 1 978-606-9703-59-5

Redactare: *Mihaela Enache*
Nicoleta Monoran
Tehnoredactare: Paul Editions
Coperta: *Lucian Enache*

Paul Editions

Șos. Ștefan cel Mare nr. 15, Sector 2, București

www.pauleditions.ro

e-mail: pauleditions@gmail.com, office@pauleditions.ro,
vanzari@pauleditions.ro, nicoleta.petcu@pauleditions.ro,
mihaela.enache@pauleditions.ro; 0730.660.427;
0731.884.583

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

CONSTANTIN AIOANEI CRISTIAN TRONCOTĂ

„TRĂDAREA SE CUIBĂRISE DE MULT ÎN SECURITATE”

Dialoguri despre cum era
supravegheată instituția Securității
regimului comunist din România

Ediție revăzută și adăugită

Paul Editions

Cuprins

Argument	9
I. Instruirea și începutul de carieră	17
II. Contrainformațiile militare	27
III. Verificările periodice	55
IV. Doar suspiciuni despre agenții Estului și Vestului	75
V. Răutățiile generalului Iulian Vlad	92
VI. Securitatea și ilegalitatea socialistă	112
VII. Despre randamentul real al activității informativ-operative interne a „aparaturii de securitate”	129
VIII. Școala de la Grădiștea și seriile de ofițeri activi și de rezervă pe care i-a format	150
IX. Alte complicități și manevre	164
X. Frământări în interiorul Securității	185
XI. Poliție politică și emoții antisecuristice	201
XII. Alte amintiri de la Securitatea din Sibiu	222
XIII. Aspecte necunoscute despre decembrie 1989	229
În loc de concluzii	252
Anexă	263

[1.] 1971 noiembrie 21. Notă-raport privind un plan succint de pătrundere secretă pentru instalarea de mijloace de ascultare, la locul de muncă - Editura Cartea Românească -, în scopul verificării intențiilor directorului, scriitorul Marin Preda, și redactorului șef, Mihai Gafița, de a publica „lucrări cu caracter necorespunzător din punct de vedere politic”.....263

[2.] 1981 mai 9. Plan privind măsurile de securitate ce urmau a fi întreprinse cu ocazia Conferinței pe țară a scriitorilor.....264

[3.] 1984 aprilie 13. Notă de informare întocmită de Direcția I și Direcția a III-a, adresată adjunctului șefului D.S.S., privind activitatea poetului Ioan Alexandru, și rezoluția generalului Iulian Vlad, sau cum se încerca fabricarea unui caz (dosar) de securitate.....267

[4.] 1985 martie 1. Raport ce atestă modul ilegal de lucru al Unității Speciale „S”, care reține din circuitul poștal o scrisoare (Protest) a scriitorului Dorin Tudoran adresată șefului Serviciului de pașapoarte al Municipiului București.....270

[5.] 1986 septembrie 1. Raport cu propuneri de finalizare a Dosarului de urmărirea informativă privind pe Ion Caraion.....273

[6.] 1987 iulie 6. Notă prin care conducerea D.S.S. este informată despre măsurile întreprinse în acțiunea FLACĂRA - '87, cum a fost codificat de Securitate, evenimentul din 18 - 19 august 1987, respectiv cel de-al treilea Congres al educației politice și culturii socialiste., la care urmau să ia parte 3800 delegați și 350 invitați.....279

[7.] 1988 noiembrie 21. Extras din Planul de măsuri, strict secret, nr. 001721, privind prevenirea, descoperirea și neutralizarea autorilor de înregistrări cu conținut necorespunzător și a altor fapte de natură să afecteze interesele statului, pe raza municipiului București.....275

[8.] 1989 aprilie 10. Notă a Unității Speciale „R” către U.M. 0625 prin care informează despre știrile difuzate de radio France International.....279

[9.] 1989 aprilie 29. Notă a Unității Speciale „R” privind scrisoarea istoricului britanic Denis Deletant publicată în ziarul britanic „The Independent”.....280

[10.] 1989 decembrie 22. Ordin al locotenent-colonelului Stan Gheorghe, aflat la comanda Direcției a II-a - contraspionaj economic, prin care pretinde raportarea imediată la centru a oricărui aspect deosebit.....281

[11.] 1989, decembrie 22. Radiogramă trimisă de Unitatea Specială „R” către toate Inspectoratele județene ale Ministerului de Interne.....281

[12.] 1989, decembrie 26. Radiogramă a Departamentului Securității Statului, Serviciul Independent Secretariat juridic adresată tuturor securităților județene.....282

[13.] 1989, decembrie 30. Radiograma nr. S/184 a Ministerului Apărării Naționale adresată tuturor inspectoratelor județene, personal șefilor Securității, prin care generalul-colonel Iulian Vlad transmite ordine, din dispoziția ministrului Apărării.....283

[14.] 1990 ianuarie 3. Raport al maiorului Aioanei Constantin adresat Comandantului Garnizoanei Sibiu în care prezintă activitatea desfășurată în municipiul Mediaș în zilele de 18 - 29 decembrie 1989.....284

[15.] 1990 ianuarie 31. Referință întocmită de generalul maior Ion Suceavă, proaspăt numit la comanda Inspectoratului Ministerului de Interne al județului Sibiu despre comportamentul foarte bun al maiorului Aioanei Constantin.....286

[16.] Nefat. Angajament tip ce era completat de angajații Securității, imediat după ce își finalizau perioada de instruire și care urmau să activeze sub acoperire.....287

[17.] 2019 iunie. Lista cu defectorii (trădătorii) instituției Securității regimului comunist din România.....288

[18.] 1995 august 25. Scrisoare de mulțumire adresată de doamna Lucia Hosu Longin, directorului S.R.I., Virgil Măgureanu, pentru sprijinul acordat în efectuarea documentării pentru serialul „Memorialul Durerii”.....294

[19.] 2017 octombrie 21. Declarația de martor a colonelului (rez.) Nicolae Iosub, fost ofițer al Direcției a IV-a – contrainformații militare, care a instrumentat dosarul „Corbii”, dată în fața unui procuror militar în dosarul nr. 11/P/2014 al Secției Procuraturilor Militare de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.....295

Bibliografie cu lucrări citate și memorialistica foștilor ofițeri de securitate.....301

Abrevieri.....313

I.

INSTRUIREA ȘI ÎNCEPUTUL DE CARIERĂ

Cristian Troncotă (în continuare **C.T.**): *Dle colonel, mai întâi să vă mulțumesc și pe această cale pentru faptul că ați acceptat un dialog prelungit pe tema unor aspecte mai deloc cunoscute marelui public în legătură cu activitatea fostei instituții de Securitate a regimului comunist din România. Vă propun să plecăm de la o primă întrebare de neevitat. De ce ați ales cariera militară? Exista o tradiție de acest fel în familia dumneavoastră, știind că încă de la fondarea Armatei române moderne și pentru toate armele s-a cristalizat și consolidat, cu timpul, chiar și în epoca comunistă, o astfel de tradiție?*

Constantin Aioanei (în continuare **C.A.**): Mai întâi să vă mulțumesc, la rândul-mi, că ați ales acest proiect. Înseamnă că aveți încredere în ceea ce vă poate mărturisi un fost ofițer de securitate, care în perioada 1973-1989 a protejat contrainformativ structuri importante ale Ministerului de Interne și ale fostei Securități. Mi-ați spus de la început că vă interesează doar adevărul pentru ca Istoria Securității să poată fi reconstituită cât mai corect și cu obiectivitate și că nu poate fi vorba despre vreo încercare de cosmetizare a unui trecut instituțional și așa revolut. Am văzut că și dumneavoastră ați încercat și cred că ați reușit să reconstituiți adevărul despre Serviciul Secret condus de Mihail Moruzov⁵, precum și Serviciul Special de Informații condus de Eugen Cristescu⁶. De asemenea, se cuvine să vă mulțumesc și

⁵ Vezi Cristian Troncotă, *Mihail Moruzov și Serviciul Secret de Informații al Armatei Române*, Paul Editions, București, 2020.

⁶ Idem, *Eugen Cristescu asul serviciilor secrete românești - memorii, mărturii, documente*, Paul Editions, București, 2020.

pentru că pot pe această cale, să fac o scurtă incursiune în istoria contrainformațiilor militare românești (1965-1989) și să încerc, cu această ocazie, să repar măcar în parte dacă nu în întregime, imaginea proastă creată Direcției a IV-a, și pe nedrept consider eu, de unii memorialiști ai fostei Securități și îl am în vedere aici în primul rând pe fostul general Iulian Vlad, ultimul șef al D.S.S., din motive doar de el știute, dar nu chiar atât de greu de descifrat. **C.T.:** *Aluzie la faptul că erăți printre puținii ofițeri care cunoșteți despre felul duplicitar în care acționa și se comporta ultimul șef al D.S.S., susținut și urmat de mai mulți generali și ofițeri din cele mai importante funcții și structuri din Securitate?*

C.A.: Evident. Și nu numai el. Sper ca pe parcursul acestor dialoguri să avem ocazia să ne referim mai pe larg la acest detaliu. Oricum, m-am simțit ofensat de expresiile utilizate de personajul amintit, precum și de faptul că noi, cei de la contrainformații ne-am fi comportat ca niște „mățe bete”, ori că „dormeam în bocanci”. Dar acum să vă răspund și la întrebări. Am ales cariera militară de nevoie, sărăcia a fost aceea care m-a împins pe acest drum – se pare greșit – dacă am în vedere perspectiva istorică, cu precădere epilogul. Nu a existat o tradiție militară în familia mea și nici una politică. „Vizitele” făcute de tata la Stalingrad în iarna 1942-1943 sau în Cehoslovacia, tot iarna, 1944-1945, nu m-au influențat nici în bine, nici în rău. Am rămas în mod firesc cu sentimentul că participarea ca militar la un război pentru apărarea și reîntregirea granițelor statului și mai ales supraviețuirea înseamnă eroism. Mi-a întărit sentimentul de respect și afecțiune față de tatăl meu, un om simplu de altfel.

C.T.: *Când ați fost admis la Școala militară de ofițeri de securitate Băneasa? Ar fi interesant să ne oferiți și câteva amănunte despre cum se făcea selecția, care erau condițiile de admitere și probele de examen. Ca fost decan al Facultății de informații din Academia Națională de Informații știu că admiterea presupunea un întreg mecanism de selecție și pe baza unor criterii foarte riguroase care implica munca și cooperarea mai multor instituții, ca să nu mai amintesc despre procedurile, mecanismele, regulamentele ori ordinele militare.*

C.A.: Eu am mai prins perioada când se primeau candidați la școala de ofițeri de securitate și elevi, imediat după terminarea liceului. Dar am avut și colegi cu cel puțin doi-trei ani de ac-

tivitate în producție, de unde veneau cu o recomandare foarte bună din partea organizației de partid sau de tineret (U.T.C.), din întreprinderea sau locul de muncă respectiv. Evident că, un astfel de candidat, nu trebuia să fi fost condamnat penal, să nu aibă rude plecate în străinătate, ș.a.m.d. La capitolul „origine sănătoasă” însemna că, din verificările efectuate de către organele de cadre ale Securității, verificări pe care am ajuns ulterior și eu să le fac, trebuia să rezulte că nu ai în familie rude de gradul întâi cu probleme, adică să nu fi suferit condamnări penale, să nu fi fost legionari sau trecuți prin partide politice „burghezo-moșieresti”. Desigur că astfel de condiții, obligatorii, par astăzi multora stupide, dar acestea erau criteriile esențiale de selecție pe vremea aceea. Amprenta ideologică este inconfundabilă. În ce privește examenul de admitere erau mai întâi probele sportive și un sever examen medical. Cei care promovau intrau la trei probe scrise: Istoria României, Limba română și Socialism științific. Aceste trei domenii erau importante pentru profilul viitorului ofițer de securitate. Istoria era necesară desigur pentru fundamentarea spiritului patriotic, iar limba română pentru că ofițerii de securitate urmau să fie autorii unor înscrisuri și concepte care făceau mecanismul de securitate să funcționeze, adică elaborarea unor rapoarte, note de informare, sinteze și analize pe baza cărora se luau decizii în probleme de apărare și securitate a statului. Despre socialismul științific, ce să vă spun. Știți mai bine ca mine pentru că ați făcut o facultate cu profil umanist, istorie-filozofie, și dacă țin bine minte și dumneavoastră ați dat examen de admitere la socialism științific, pe lângă Istoria României și Istoria modernă și contemporană. Cred că era o bază de cunoștințe absolut necesară pentru ca ideologia regimului comunist din România să poată evolua și forma mințile tinerilor care urmau să lucreze în domenii cheie, ca învățământ, securitate, armată etc. Dacă e să avem în vedere revolta generalizată din decembrie 1989, urmată de prăbușirea atât de rapidă a statului și Partidului Comunist, se pare că această bază ideologică nu prea a avut succes. Dar să revin.

În vara lui 1968, după admitere m-am prezentat la școală în plină criză internațională, generată de invazia din Cehoslovacia. Încă din primele zile ne-au pus arma în mână și ne-au băgat în-

tr-un program intens de pregătire militară, concomitent cu efectuarea amenajărilor genistice pentru apărarea unității, în cazul anunțatei invazii sovietice în România, invazie care nu a mai avut loc și noi ne-am văzut de cursuri.

C.T.: *Era un moment foarte complicat în evoluția relațiilor internaționale. Kremlinul era foarte supărat pe România, recte Nicolae Ceaușescu, din două motive. România juca un rol important în medierea dintre americani și nord-vietnamezi în găsirea unor soluții de a se ajunge la un armistițiu și apoi la încheierea păcii între SUA și Vietnam, fără acordul și concursul sovieticilor, iar în al doilea rând, România refuzase să trimită contingente militare pentru invazia din Cehoslovacia. În memoriile sale, fostul ambasador sovietic la Washington, Anatoli Dobrinin, carte apărută recent și în România, menționează un aspect extrem de interesant, și anume că pe 28 august 1968, Dean Rusk, secretarul de stat american i-a adus la cunoștință că se aflase despre „mișcări neașteptat de active ale trupelor sovietice de-a lungul frontierei cu România, în ultimele 24 de ore”. Ambasadorul sovietic mai recunoaște și faptul că „într-adevăr, Moscova era foarte supărată pe conducătorul român Nicolae Ceaușescu, iar trupele sovietice făcuseră manevre tactice demonstrative în apropierea frontierei cu România”⁷. Cel ce a avut o poziție clară și fără echivoc în privința intenției sovieticilor de a invada țara noastră la sfârșitul lui august 1968 a fost secretarul de stat american Dean Rusk, care din însărcinarea președintelui Johnson a transmis guvernului sovietic următoarea telegramă: „În numele umanității, vă cerem să nu invadați România, deoarece consecințele vor fi imprevizibile. De asemenea, sperăm că nu vor fi întreprinse niciun fel de acțiuni împotriva Berlinului de Vest ce ar putea declanșa o criză internațională majoră, pe care dorim s-o evităm cu orice preț. Aceasta ar putea fi dezastruoasă pentru relațiile sovieto-americane și pentru întreaga lume”. Ambasadorul sovietic a răspuns prompt: „Am fost instruit să vă aduc la cunoștință că rapoartele despre o iminentă pătrundere a trupelor sovietice în România sunt special orchestrate de anumite cercuri în scopul inducerii în eroare a guvernului american și nu corespund realității. Același lucru este valabil și în cazul*

⁷ Vezi Anatoli Dobrinin, *Confidențele unui ambasador sovietic la Washington*, Meteor Press, București 2018, p. 237.

Berlinului de Vest”⁸. Prin urmare, pericolul unei invazii a fost real, iar intervenția diplomației SUA în sprijinul României a jucat un rol important, sovieticii fiind nevoiți să se retragă în interiorul URSS. Asta ca să avem mai clar conturat contextul intern și internațional la începutul carierei dumneavoastră profesionale. Dar să revenim la tema dialogului nostru. Pe ce profil de muncă ați fost pregătit, instruit și dacă acest lucru a avut legătură sau a fost o consecință a evenimentelor pe plan internațional, în care am văzut că fusese implicată și România?

C.A.: Clasa mea a fost repartizată profilului „comandă”, adică am fost pregătiți și instruiți pentru funcțiile de „comandanți de plutone pentru Comandamentul Trupelor de Securitate”, în cadrul căruia tocmai se înființaseră mai multe batalioane, ca măsură de apărare în cazul agresiunii sovietice de care vorbeam.

C.T.: *Dar în paralel ați urmat și cursurile Facultății de Drept...*

C.A.: Da, cei trei ani de școală au fost echivalați cu trei ani de facultate, la zi, și în subsidiarul profilului de comandă am urmat și cursul de inițiere în contrainformații militare, având ca principal obiect de studiu faimoasele „Baze ale muncii de securitate”, ordinele și instrucțiunile specifice muncii informativ-operative. Așa că pentru un tânăr ca mine, care nu făcuse armata, Școala de ofițeri de la Băneasa a fost o oportunitate deloc de neglijat. După trei ani de eforturi imense m-am ales cu o profesie, cu stagiul militar îndeplinit și cu trei ani de facultate. Nu a fost deloc ușor. Noaptea făceam plantoane sau ne țineau în alarme, însoțite de marșuri forțate cu „masca pe figură”, până la Grădina Zoologică, apoi în prima parte a zilei urma instrucție cât cuprinde, iar după-amiaza

⁸ *Ibidem*.

⁹ Este vorba despre acel curs fundamental pentru școlile de securitate din acea vreme. Practic, fusese tradus din limba rusă și adaptat, mai ales după 1965, la specificul realităților românești. Era vorba despre tehnicile „muncii de securitate”, adică recrutarea agenturii și dirijarea acesteia, întâlnirile cu agenții și verificarea loialității lor față de organele de securitate. Mai învățai, dintr-un asemenea curs, cum să desfășori o cercetare informativă, cum să dialoghezi cu civilii, utilizarea măsurilor ofensive în contraspiionaj și contrainformații militare și, nu în ultimul rând, cum se deschide și cum se finalizează un dosar de securitate. Filajul, mărirea tehnicii operative, perchezițiile secrete, transportul corespondenței secrete, legendele și jocurile operative, reprezentau la rândul lor, capitole consistente din acest curs considerat de inițiere.

predări și seminarii la cursurile de Drept. De învățat ne rămâneau nopțile și duminicile, deoarece puținele ore de studiu din timpul săptămânii erau insuficiente. Din 33 de cursanți, la începutul școlii, am terminat 22, restul au abandonat.

C.T.: Dacă îmi permiteți să comentez acest aspect, al abandonului, mi se pare interesant. Faptul că o treime abandonau pe motiv că nu rezistă, nu au psihicul adecvat ori nu puteau să facă față privațiunilor domeniului militar, cred că era un lucru bun. Procente asemănătoare, dacă nu cumva puțin mai mari, se înregistrează și în școlile similare din țările partenere ale aliaților noștri strategici de astăzi. Numai că, în România, situația este exact inversă. Abandonul în timpul școlarizării este foarte scăzut, unu-doi cursanți pe an din cauze mai ales medicale sau de indisciplină. În schimb, după repartitie și în primii ani de exercitare a profesiei, tinerii noștri absolvenți abandonează, ieșind din sistem pe bază de demisii și plata unor sume de bani calculate la numărul de ani neonorați din contractul cu instituția care, de regulă, este încheiat pe o perioadă de zece ani. L-am auzit la un moment dat pe fostul director S.R.I. Costin Georgescu vorbind de un procent de 35-37% de absolvenți care rămân în sistem, deci un abandon de două treimi. Acest lucru, spune multe, mai ales pentru domeniul de securitate. Din punctul meu de vedere, cei ieșiți din sistem, deci nemulțumiți, automat devin ținte pentru a fi exploatați ca baze de date de către cei interesați din rândul adversarilor noștri. Dumneavoastră ca ofițer de contrainformații cred că îmi dați dreptate. Probabil că v-ați confruntat cu astfel de cazuri, care nu sunt ușor de rezolvat.

C.A.: Desigur că, fenomenul abandonului școlar, generalizat în zilele noastre, se manifesta și atunci, dar era generat de alte cauze: privațiunile serviciului militar, neadaptarea la efortul fizic și intelectual, abateri disciplinare, dar și descoperirea (aparitia) vreunei rude apropiate cu antecedente, fugită din țară etc. În această ultimă situație nu se putea vorbi, totuși, de abandon pentru că elevul în cauză era dat afară împotriva voinței lui.

După ce am fost transferat la Direcția a IV-a am fost coleg de serviciu cu cei doi ofițeri de contrainformații ai Școlii de la Băneasa care, lunar, raportau cazuri de elevi exmatriculați din motive „de dosar”, unii chiar cu câteva zile înainte de avansarea la gradul de locotenent. Dar au fost și multe cazuri când, tineri ofițeri, au solicitat trecerea în rezervă sau au provocat excluderea

lor din sistem pentru a profesa avocatura (unii chiar au devenit judecători civili), pentru a se căsători cu fete provenite din familii cu probleme ori chiar din străinătate. Toți aceștia intrau în categoria „rezerviști” și ținuți în supraveghere informativă sau urmăriți informativ de către contrainformațiile militare, dacă era cazul.

C.T.: Aș reveni la sistemul de pregătire profesională din Școala de ofițeri de la Băneasa. Cursurile de Drept le țineai cu profesori de la Facultatea de Drept sau cu asistenți din școală?

C.A.: Toate cursurile de Drept le-am făcut numai cu profesori eminenți de la Facultatea de Drept din București, pe toată durata școlii militare (trei ani) și apoi în cei doi ani la fără frecvență. La fel sesiunile de examene, licență, cursul postuniversitar.

C.T.: Ați simțit că profesorii vă tratează cu menajament sau, dimpotrivă cu exigență sporită, având în vedere calitatea dumneavoastră de ofițer de securitate, pentru că se spune că oamenilor le era cam frică de securiști?

C.A.: Profesorii Facultății de Drept știau cu cine aveau de-a face, ne respectau și ne tratau ca pe proprii studenți, cu un plus de aprecieri la capitolul disciplină, seriozitate și preocupare în însușirea materiilor predate, iar exigențele domniilor lor erau la fel de mari ca în viața civilă. Nu ne menajau cu criticile, restanțele și chiar cu ratarea anului de învățământ, cu consecințe neplăcute în plan profesional (exmatricularea din școală, amânarea avansării în grad etc). Dar, să nu uit să amintesc și despre faptul că, în Școala de la Băneasa, am făcut și cursuri de conducere auto, dactilografie și limbi străine, iar cei mai curajoși au făcut și parașutism.

C.T.: La absolvirea școlii unde ați fost repartizat și ce probleme ați avut, dacă ați, avut cu acomodarea?

C.A.: Festivitatea de absolvire a școlii și „înălțării în gradul de locotenent”, la care – cu permisiunea dvs. m-aș opri puțin – s-a desfășurat pe platoul din fața Academiei Militare, odată cu elevii tuturor școlilor militare din M.Ap.N. Era o mare de locotenenți, din toate armele: infanterie, tancuri, aviație, pompieri, miliție etc. Locul și momentul festivității au fost determinate și de aniversarea a 150 de ani de la Revoluția din 1821, condusă de Tudor Vladimirescu.

La 1 septembrie 1971, m-am prezentat la Batalionul II-Se-

curitate București (U.M. 0744) și am luat comanda unui pluton din cadrul școlii de gradăți (Compania I), funcție pe care am deținut-o până în 1973, când am fost transferat la contrainformații militare.

C.T.: *Să înțeleg din ce spuneiți că mai întâi v-au trimis direct din școală la trupele de securitate ca să vă familiarizați probabil cu specificul și atmosfera dintr-o unitate militară...*

C.A.: Da, ați intuit perfect. În cei doi ani de activitate m-am familiarizat cu toate privațiunile vieții de cazarmă, altele decât cele din școala militară, mult prea multe și prea amare în raport cu satisfacțiile oferite.

C.T.: *Și cum a început cariera dvs. în contrainformații militare? Ce a marcat începutul acestei cariere?*

C.A.: Începutul a fost marcat de amenințarea cu o sancțiune disciplinară pentru neexecutarea unui ordin, care nu mi-a fost dat, la timp, de cei care ar fi trebuit să o facă. Pe scurt, lucrurile s-au derulat astfel: pe ordinul de transfer din 1 august 1973 se menționa să mă prezint la Direcția cadre din M.I. în „ținută de serviciu”, adică uniformă militară de instrucție (cu cizme, centură cu diagonală și porthart).

La Direcția cadre am trecut prin filtrul unei comisii, care ne-a analizat după criterii necunoscute nouă (am uitat să precizez că eram mai mulți candidați, unii în uniformă de M.Ap.N.), apoi m-au dat pe mâna unui subofițer și el în ținută militară, să mă ducă la Biroul colonelului Badea Nicolae, situat într-o altă clădire din apropiere. Acolo, un lucrător mi-a comunicat prin telefonul de la punctul de control să revin a doua zi, la ora 08:00, deoarece „toate cadrele erau la tragere în poligon”.

Fără alte precizări, a doua zi m-am prezentat în același loc, și tot în ținută militară, am fost preluat de un civil (mai târziu am aflat că era secretarul Biroului) și dus la locuitorul colonelului Badea, care habar nu avea de repartizarea mea în acel colectiv. A început să mă chestioneze cu tot felul de întrebări, cea mai frecventă „de ce am venit în ținută militară”, pentru că „am deconspirat” sediul. I-am raportat că așa am primit ordin, apoi a continuat cu alte întrebări insinuante și jignitoare, la care am început și eu să ripostez, fără a mai ține cont de toate normele de politețe militară.

Atitudinea mea l-a cam scos din pantofi, drept pentru care m-a făcut „obraznic” și mi-a promis trei zile de arest. La insistențele mele de a-mi permite să mă întorc la Direcția cadre, s-a mai înmuia și a dat un telefon undeva, pentru a verifica, totuși, ce caut eu în parohia lui, așa cum ar fi trebuit să facă de la bun început. Discuția cu interlocutorul de la telefon a început pe un ton cam aspru după care s-a transformat într-un șir lung de „am înțeles, am înțeles” și s-a încheiat cu un „să trăiți”, hotărât.

După câteva zeci de minute de așteptare într-o sală de ședințe, am fost introdus la colonelul Badea Nicolae, un om mărunțel și destul de jovial pentru acele momente. Avea pe birou dosarul meu de cadre pe care l-a răsfoit de la un capăt la altul, mi-a pus câteva întrebări de control, apoi mi-a destăinuit unde mă aflu și ce urma să fac de atunci încolo.

Colonelul Badea conducea Biroul 10 de contrainformații militare din cadrul Serviciului „B”¹⁰. Biroul 10 avea ca principală sarcină de serviciu protecția contrainformativă a unităților centrale de securitate. Despre existența lui nu se știa prea multe în interiorul Securității, dar începând cu anii 1974-1975, activitatea Biroului 10 s-a oficializat, ca să zic așa, în sensul că s-a renunțat aproape în totalitate la secretomania care îl înconjură. Lucrătorii Biroului au început să-și desfășoare activitatea „la vedere”, să ia în răspundere 2-3 obiective, să fie prezenți la analizele de bilanț, etc.

În ceea ce mă privește am fost trimis din nou la Școala de la Băneasa pentru un curs de perfecționare în contrainformații militare. Asta a fost pe scurt, începutul, la care aș mai adăuga că noul meu șef, colonelul Badea Nicolae, își începuse cariera la umbra lui Traian Borcea¹¹. Mai târziu aveam să aflu că spiritul și profesionalismul acestuia erau păstrate cu sfințenie în memoria colonelului Badea.

C.T.: *Ce a urmat după cursul de perfecționare? Presupun că ați primit „în grijă” unu-două obiective, sau mai multe?*

C.A.: La început mi s-au repartizat Școala de ofițeri rezervă

¹⁰ Structură a Direcției de contrainformații militare care a luat ființă în 1967 și avea ca sarcină asigurarea contrainformativă a Ministerului Afacerilor Interne.

¹¹ Detalii despre personalitatea colonelului Traian Borcea, fost șef al Secției a II-a Contrainformații din SSI, în perioada 1940-1944, vezi la Cristian Troncoț, *Momente și personalități din istoria serviciilor secrete Românești*, Paul Editions, București 2020.